

Η ΣΡΕΪΠΟΦ ΤΣΑΝ ΕΞΩ ΑΠΟ
ΤΟ ΛΕΥΚΟ ΚΤΙΡΙΟ, ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟ
ΠΟΡΝΕΙΟ ΤΗΣ ΠΙΝΟΜ ΠΕΝΧ.

ΠΡΟΣ ΔΡΑΠΕΤΕΥΣΑ ΑΠΟ ΤΟ ΚΥΚΛΩΜΑ

ΠΑΙΔΙΚΗΣ ΠΟΡΝΕΙΑΣ

ΤΗΝ ΑΝΑΓΚΑΣΑΝ ΝΑ ΚΑΝΕΙ ΣΕΞ
ΜΕ ΕΚΑΤΟΝΤΑΔΕΣ ΑΝΔΡΕΣ
ΠΡΙΝ ΓΙΝΕΙ 10 ΧΡΟΝΩΝ.

ΜΕ ΕΝΑ ΤΟΣΟ ΒΑΝΑΥΣΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ,
ΤΙ ΤΗΣ ΕΠΙΦΥΛΑΣΣΕΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ;
Η ΣΡΕΪΠΟΦ ΤΣΑΝ ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ ΤΗ ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΗ
ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΑ ΣΤΟ MC.
ΑΠΟ ΤΗΝ ABIGAIL PESTA. ΦΩΤΟ: JESSE PESTA

Η Σρέιποφ Τσαν, μια 20χρονη γυναίκα από την Καμπότζη με δυνατό γέλιο και αδυναμία στην Κέλι Κλάρκσον, βλέπει ένα επαναλαμβανόμενο όνειρο: την κυνηγούν γκάγκστερ. Την πάνουν και την πετούν σε ένα βρόμικο, γεμάτο κατσαρίδες δωμάτιο. Ξέρει τι θα ακολουθήσει: θα τη βασανίσουν –θα τη μαστιγώσουν, θα την κλειδώσουν σε ένα κλουβί, θα της κάνουν ηλεκτροσόκ– και μετά θα τη βιάσουν ομαδικά.

Η Σρέιποφ έχει ζήσει αυτό 'το όνειρο. Όταν ήταν 7 ετών την πούλησαν σε έναν οίκο ανοχής. Για χρόνια οι προαγωγοί της την ανάγκαζαν να κάνει σεξ με 20 άνδρες την ημέρα. Αν δεν το έκανε ή αν προσπαθούσε να ξεφύγει την τιμωρούσαν: την έκαιγαν με μια καυτή μασιά, έριχναν πάνω της έντομα που τη δάγκωναν. Και ακόμα χειρότερα. «Ηθελα να πεθάνω».

Η ιστορία της Σρέιποφ δεν είναι η μοναδική. Περισσότεροι από 12 εκατ. άνθρωποι παγκοσμίως έχουν πέσει θύματα κυκλωμάτων πορνείας και δουλείας. Το human trafficking είναι μια παγκόσμια επιχείρηση με κέρδη 32 δισ. δολαρίων το 2009, σύμφωνα με το υπουργείο Εξωτερικών των ΗΠΑ.

Ο άνθρωπος που κανόνισε την πώλησή της ήταν η μητέρα της. Ποιος θα πουλούσε την κόρη του; Στην Καμπότζη, ένα φτωχό έθνος που ακόμα τρεκλίζει από τη γενοκτονία των Κόκκινων Χμερ στα '70s, κάποιος απελπισμένος.

Από το αεροπλάνο η Καμπότζη φαίνεται σαν να πνίγεται μέσα στη λάσπη. Είναι η εποχή των μουσώνων και βουτάμε

ανάμεσα στα μαύρα σύννεφα για να προσγειωθούμε στην Πινομ Πενχ. Στο έδαφος, το ταξί διασχίζει τους πλημμυρισμένους δρόμους που μοιάζουν περισσότερο με ποτάμια γεμάτα μηχανοκίνητα ταξί.

Σε ένα σοκάκι στο κέντρο ανεβαίνω μια περιστροφική σκάλα και συναντώ τη Σρέιποφ, μια εντυπωσιακή 20χρονη γυναίκα, στο δωμάτιο που είναι το σπίτι της. Οι τοίχοι είναι γυμνοί εκτός από μια κρεμάστρα. Πάνω στο κρεβάτι της ένα μαξιλάρι Tom & Jerry. Στο γραφείο μια φωτογραφία με φίλους –ένα κορίτσι από την παρέα έχει χάσει το ένα μάτι. Μαθαίνω ότι ένας προαγωγός της το έβγαλε με ένα σίδερο όταν τόλμησε να του ζητήσει να ξεκουραστεί ύστερα από μια έκτρωση.

Η Σρέιποφ κάθεται στο κρεβάτι της και αφηγείται τη ζωή της. Λέει ότι θυμάται να έχει ευτυχισμένη παιδική ηλικία, οι γονείς της ήταν τρυφεροί, είχε πέντε αδέρφια. Ζούσαν σε ένα σπίτι στην αγροτική περιοχή του Κοχ Θομ και καλλιεργούσαν ρύζι. «Πρέπει να μορφωθείς», της έλεγε ο πατέρας της.

Όμως εκείνος πέθανε όταν η Σρέιποφ ήταν 5 ετών. «Ύστερα από αυτό η μητέρα μου άλλαξε. Όλη η αγάπη στέγνωσε από τη ζωή μας. Γίναμε πολύ φτωχοί». Η οικογένεια μετακόμισε σε μια παράγκα. Όταν η Σρέιποφ ήταν 7 η μητέρα της την πούλησε. Της είπε ότι θα δουλεύει ως υπηρέτρια σε ένα σπίτι. Η Σρέιποφ ένωσε ότι ήταν καθήκον της να υπακούσει. Στην Καμπότζη οι κόρες είναι σαν ένα κομμάτι γη: υπάρχουν για να προσφέρουν στην οικογένεια.

1. ΒΡΑΔΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΕ ΔΩΜΑΤΙΟ ΠΕΡΟΔΟΥΛΩΝ. 2. ΔΙΑΣΩΘΕΝΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΠΑΙΖΟΥΝ ΣΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΣΤΟ ΚΑΜΠΟΝΓΚ ΤΣΑΜ. 3. Η ΣΡΕΪΠΟΦ ΕΞΗΓΕΙ ΣΤΙΣ ΠΕΡΟΔΟΥΛΕΣ ΟΤΙ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΞΕΦΥΓΟΥΝ ΑΠΟ ΤΑ ΚΥΚΛΩΜΑΤΑ. 4. ΤΟ ΒΡΟΜΙΚΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΤΟΥ ΛΕΥΚΟΥ ΚΤΙΡΙΟΥ. 5. ΜΕΤΑ ΤΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ Η ΣΡΕΪΠΟΦ ΜΟΙΡΑΖΕΙ ΠΡΟΦΥΛΑΚΤΙΚΑ.

Δούλεψε ως υπηρέτρια για 2 ημέρες. Το δεύτερο βράδυ οι εργοδότες της την οδήγησαν σε ένα άλλο σπίτι στην Πνομ Πενχ, όπου έφαγε το βραδινό της και έπεσε να κοιμηθεί. «Όταν ξύπνησα δεν μπορούσα να βγω», λέει. «Με είχαν κλειδώσει. Έκλαιγα και προσπαθούσα να ανοίξω την πόρτα». Το ζωφόρο πρόσωπο της Σρέιποφ γίνεται τώρα ανέκφραστο. Ήταν το πρώτο βράδυ της στον οίκο ανοχής.

Ο δρόμος προς το Κάμπονγκ Τσαμ, μια πόλη 2 ώρες από την Πνομ Πενχ, είναι γεμάτος λακκούβες. Οι βροχές, σαν άλλοι τιμωροί, έχουν δημιουργήσει τεράστιες τρύπες στο χωματόδρομο. Είμαστε καθ' οδόν για το κέντρο AFESIP για θύματα παιδικής πορνείας. Η Σρέιποφ, που κάποτε ζούσε και αυτή στο κέντρο, έρχεται συχνά για να συζητήσει με τα κορίτσια, μερικά από τα οποία είναι ακόμα και 5 ετών.

Μια νοσοκόμα δείχνει στα κορίτσια πώς να φροντίζουν την προσωπική υγιεινή τους. Όταν το μάθημα τελειώνει, εκείνα, ντυμένα με άσπρες μπλουζές και μπλε φούστες, ορμούν ενθουσιασμένα στη Σρέιποφ και κυριολεκτικά την πετούν στο έδαφος. Ζουν στο Κέντρο, το οποίο διευθύνει η Σομάλι Μαμ, και η ίδια θύμα σωματεμπορίας. Τα κορίτσια επαγαιούνται στο κοντινό σχολείο ενώ παράλληλα αποκτούν επαγγελματικές γνώσεις, όπως το ράψιμο και η κομμωτική.

Καθισμένη σε μια κούνια, η Σρέιποφ συνεχίζει την εξιστόρησή της. «Στην αρχή ήταν ήσυχα. Όμως μια μέρα ένας άνδρας άνοιξε την πόρτα και με ρώτησε: θες έναν πελάτη; Δεν ήξερα τι εννοούσε αλλά ήξερα ότι ήταν κάτι κακό. Είπα όχι. Για να με τιμωρήσει με ανάγκασε να πω τα ούρα του». Η κακομεταχείριση εντάθηκε τις επόμενες ημέρες. Την έδεσαν, κάλυψαν το σώμα της με μυρμηγκία που τη δάγκωναν, τη μαστίγωσαν με καλώδια. Τελικά είπε ναι.

Η Σρέιποφ κοιτάζει στο κενό. Οι λέξεις δεν βγαίνουν ελεύθερα, μοιάζουν με σύντομα, αυστηρά, χωρίς συναισθήματα ξεσπάσματα. Λες και γίνεται ένας άλλος άνθρωπος προκειμένου να μπορέσει να αφηγηθεί το παρελθόν της.

Όταν η Σρέιποφ είδε τον πρώτο πελάτη της, «έναν Ασιάτη με σκληρό βλέμμα», άλλαξε γνώμη, είπε ότι και άρχισε να κλαίει. Έξαλλος ο προαγωγός της επιφύλαξε μια κακοποίηση χωρίς προηγούμενο: σύνθλιψε μια χούφτα καυτερές πιπεριές τσίλι και τις έβαλε στον κόλπο της. Στη συνέχεια πήρε μια μεταλλική βέργα και την έβαλε κι αυτή στον κόλπο της. «Ο πόνος ήταν τόσο τρομερός που δεν μπορούσα να μιλή-

σω». Σε λίγο ο πελάτης τη βίασε.

Η Σρέιποφ δεν γνωρίζει πόσο πουλήθηκε η παρθενιά της. Ποτέ δεν της έδωσαν χρήματα. Το σεξ με μικρά κορίτσια μπορεί να κο-

στίσει ακόμα και 5 δολάρια (για το ταξί από το αεροδρόμιο προς το ξενοδοχείο έδωσα 9 δολάρια) αλλά για παρθένες οι πελάτες πληρώνουν έως και 4.000 δολάρια. Μπορούν να πετύχουν αυτή την τιμή περισσότερες από μία φορές καθώς οι προαγωγοί συχνά ράβουν (χωρίς αναισθητικό) τα κορίτσια ώστε την επόμενη φορά να ουρλιάζουν από τον πόνο και να ξεγελάσουν τους πελάτες.

Η Σρέιποφ πέρασε τους επόμενους μήνες κλειδωμένη στο δωμάτιό της με ένα φύλακα έξω από την πόρτα. Αν δεν συνεννοικόνταν κάθε μέρα με όσους άνδρες της επέβαλλαν, της έκαναν πλεκτροσόκ με ένα καλώδιο που είχαν συνδέσει σε μια πρίζα στον τοίχο. «Μερικές μέρες ήμουν τόσο κουρασμένη που δεν μπορούσα να σηκωθώ από το κρεβάτι. Οι άνδρες έρχονταν στο κρεβάτι ο ένας μετά τον άλλο, σαν ένας ομαδικός βιασμός. Είχα παραλύσει. Η ζωή μου είχε σκοτεινιάσει. Νόμιζα ότι όλα είχαν τελειώσει για μένα».

Σωπαίνει. Τα μάτια της είναι βαθιά λυπημένα. «Αυτή είναι η Καμπότζη». Πολλοί κατηγορούν για τα προβλήματα της χώρας τους Κόκκινους Χμερ που στα '70s βασάνισαν και εκτέλεσαν 2 εκατομμύρια δασκάλους, δικηγόρους, γιατρούς και αστούς –το ένα τρίτο του πληθυσμού– σε μια προσπάθεια να δημιουργήσουν μια καθαρά αγροτική κοινωνία.

Είναι αργά το απόγευμα όταν συναντάμε ξανά τα κορίτσια στο Κέντρο. Χορεύουν έναν παραδοσιακό χορό, τα μεγαλύτερα διδάσκουν τα μικρότερα. Ανάμεσά τους βρίσκεται και η 8χρονη αδελφή της Σρέιποφ, η Οπέκκα. Έχει νοητική υστέρηση και η Σρέιποφ φοβόταν ότι η μητέρα της θα προσπαθούσε να την πουλήσει γι' αυτό την έφερε στο κέντρο. Όταν ετοιμαζόμαστε να φύγουμε, τα κορίτσια δεν μας αφήνουν. Μια έφηβη από το Βιετνάμ με αγκαλιάζει σφιχτά και ψιθυρίζει: «Υποσχέσου μου ότι δεν θα με ξεχάσεις ποτέ».

Το βράδυ στο γυρισμό κάθομαι στο πίσω κάθισμα δίπλα σε ένα 6χρονο κορίτσι, τη Σρέιμαξ, που πουλήθηκε πριν από ένα χρόνο σε οίκο ανοχής. Κοιτάζει με μάτια ορθάνοικτα έξω από το παράθυρο τα φώτα της Πνομ Πενχ. Ταξιδεύει στην πόλη για να επισκεφθεί μια κλινική. Έχει AIDS.

Το κέντρο της βιομηχανίας του σεξ στην Πνομ Πενχ ονο-

1. Η ΣΟΜΑΛΙ ΜΑΜ ΚΑΝΕΙ ΕΝΑ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ ΣΤΟ ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟ ΟΠΟΥ ΕΡΓΑΖΟΝΤΑΙ ΠΡΩΗΝ ΘΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΙΔΙΚΗΣ ΠΟΡΝΕΙΑΣ ΟΠΩΣ Η ΙΔΙΑ. 2. ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ ΜΑΖΕΥΕΙ ΠΡΟΣΕΚΤΙΚΑ ΤΑ ΠΡΟΦΥΛΑΚΤΙΚΑ ΓΙΑ ΤΗ ΜΑΜΑ ΤΟΥ. 3. ΜΑΘΗΜΑ ΜΟΛΙΣΤΡΙΚΗΣ ΣΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗΣ.

μάζεται Λευκό Κτίριο. Η γειτονιά πήρε το όνομά της από ένα απειλητικό, παρηνκασμένο λευκό κτίριο που δεσπόζει στην περιοχή. Οι ένοικοί του έχουν εκδιωχθεί από μικρότερους οίκους ανοχής είτε επειδή είναι πολύ μεγάλοι –έφηβοι ή στα 20– είτε επειδή είναι άρρωστοι. Χωρίς μόρφωση ή επαγγελματικές δεξιότητες, αναγκάστηκαν να αναζητήσουν νέους προαγωγούς εκεί. Προχωράμε κατά μήκος του δρόμου στη σκιά του ζοφερού κτιρίου. Προσπερνάμε πλανόδιους πωλητές που πουλάνε φρούτα, εξαρτήματα ποδηλάτων και ξηρούς καρπούς. Όλα τα μάτια είναι καρφωμένα πάνω μας. Η Σρέμποφ έχει έρθει για να βοηθήσει άλλα θύματα να ξεφύγουν από το κύκλωμα. Στο σακιδίο της κουβαλάει προφυλακτικά και σαπούνια για τις ιερόδουλες γι' αυτό και οι προαγωγοί την αφήνουν να μπει μέσα. Το πρόσωπό της φαίνεται εξαιρετικά ήρεμο για κάποιον που πρόκειται να επισκεφθεί ένα μέρος που θα της θυμίσει τον εφιάλτη που έζησε.

Στο ισόγειο του Λευκού Κτιρίου μια ντουζίνα γυναίκες βλέπουν με τα παιδιά τους κινούμενα σχέδια σε μια παμπάλαιη τηλεόραση. Οι τοίχοι είναι γεμάτοι με σταρ του κινηματογράφου. Είναι 10 το πρωί και οι γυναίκες ξεκουράζονται από τη βραδινή δουλειά τους. Φαίνονται εξαντλημένες. Τα φανταχτερά βραδινά φορέματά τους κρέμονται στο μπάνιο.

Όταν η Σρέμποφ συστήνεται και περιγράφει το παρελθόν της ένας άνδρας κοιτάζει από την πόρτα. Αιτόπητη η Σρέμποφ προσκαλεί τις γυναίκες να μιλήσουν για τα προβλήματά τους. Μια αποστεωμένη κοπέλα λέει ότι ένα βράδυ την πλησίασε μια ομάδα ανδρών. Φοβούμενη ότι θα τη βίαζαν ζήτησε βοήθεια από κάποιον που περνούσε με το αυτοκίνητό του. Την άφησε να μπει στο αμάξι αλλά αργότερα τη βίασε. Μια άλλη λέει ότι τη βίασε ο πατριός της, ο οποίος στη συνέχεια την πούλησε σε οίκο ανοχής.

Η Σρέμποφ καταλαβαίνει, κι εκείνη την πούλησαν, λέει. «Μπορώ να σας βοηθήσω να μάθετε μια τέχνη». Η πρώτη γυναίκα είναι σκεπτική. Έχει παιδιά και δεν πιστεύει ότι ως ράφτρα θα μπορεί να πληρώνει τους λογαριασμούς. Της λέει ότι αξίζει να προσπαθήσει, «το δικό μου μέλλον άλλαξε», διαβεβαιώνει η Σρέμποφ. Στο τέλος τους μοιράζει προφυλακτικά. Ένα μικρό παιδί τα μαζεύει προσεκτικά.

Είναι δύσκολο να φανταστεί κανείς γιατί οι άνδρες θα ήθελαν να κάνουν σεξ σε ένα μέρος σαν κι αυτό. Είναι βρόμικο και θλιβερό. Όμως κάποιοι ντόπιοι πιστεύουν ότι το σεξ με παρθένα θα τους φέρει τύχη. Οι ξένοι είναι συνήθως παιδεραστές ή έχουν βίαιες φαντασιώσεις και στην Καμπότζη μπορούν να τις πραγματοποιήσουν. Συχνά οι Αρχές δωροδοκούνται για να κάνουν τα στραβά μάτια.

Μπαίνουμε σε ένα άλλο αποπνικτικό δωμάτιο στο δεύτερο όροφο. Ο διάδρομος έχει σκουπίδια, κόκαλα κοτόπουλου και υπολείμματα λαχανικών. Οι γυναίκες εδώ είναι πιο όμορφες και νέες. Είναι για τους ξένους πελάτες. Η Σρέμποφ ελπίζει ότι θα χρησιμοποιήσουν τη βοήθειά της για να δραπέτεύσουν. Θυμάται τη δική της απόδραση. «Από την πρώτη μέρα ήξερα ότι έπρεπε να ξεφύγω». Γνώριζε τι θα πάθαινε αν αποτύχανε –είχε ακούσει ιστορίες για κορίτσια που τα έκλεισαν σε φέρετρα με σκουλήκια– αλλά δεν την ένοιαζε. «Ας με σκότωναν. Ο θάνατος φαινόταν καλύτερος από τη ζωή».

Ένα βράδυ, ενώ ο πελάτης της βρισκόταν στο μπάνιο και ο φρουρός είχε φύγει από την πόρτα, άρχισε να τρέχει. Κατάφερε να φτάσει μέχρι την είσοδο του κτιρίου αλλά εκεί την έπασαν. Ο προαγωγός την έσυρε στο δωμάτιο βασιτισμού, όπου την κρέμασε με τα χέρια ανοιχτά, «σαν τον Χριστό», και τη χτύπησε ανελέητα με ένα μαστούνι. Στη συνέχεια έτριψε καυτές πιπεριές πάνω στις πληγές της. Έπειτα την πούλησε σε άλλο οίκο ανοχής. Η δεύτερη απόπειρα κατέληξε όμοια –την έπασαν, τη χτύπησαν και την ξαναπούλησαν. Τι της έδωσε τη δύναμη να το επιχειρήσει για τρίτη φορά; «Ήξερα ότι αν έμενα θα πέθαινα. Δεν είχα τίποτα να χάσω». Ένα βράδυ, όταν ο φρουρός της είχε φύγει από την πόρτα, δραπέτευσε ξανά. Αυτή τη φορά κατάφερε να βγει στο δρόμο. «Έτρεξα όσο πιο γρήγορα μπορούσα μέχρι που έπεσα πάνω σε έναν άνδρα, σχεδόν τον έριξα κάτω. Άρπαξε το χέρι μου και με ρώτησε γιατί έτρεχα. Του είπα τα πάντα».

Ήταν τυχερή. Θα μπορούσε να την είχε οδηγήσει πίσω στον οίκο ανοχής και να πάρει αμοιβή για την εύρεσή της. Αντίθετα την πήγε στο αστυνομικό τμήμα. Εκεί φάνηκε και πάλι τυχερή: πολλές φορές διεφθαρμένοι αστυνομικοί επιστρέφουν τα κορίτσια στους οίκους. Αντίθετα οι αστυνομικοί τηλεφώνησαν στη Σομάλι Μάμ.

Όταν η Σρέμποφ έφτασε στο Κέντρο της Σομάλι νόμισε ότι την είχαν πουλήσει ξανά. «Μόνο όταν είδα το σχολείο ένιωσα ασφαλής». Ήταν 10 ετών και θυμωμένη, κάτι όχι ασυνήθιστο για τα κορίτσια που μόλις έχουν σωθεί. Ύστερα από 3 χρόνια στο Κέντρο η Σρέμποφ θέλησε να δει τη μητέρα της. Η συνάντηση ήταν οδυνηρή. Η μητέρα της ισχυρίστηκε ότι δεν γνώριζε πως βρισκόταν σε οίκο ανοχής. Δεν την πίστεψε.

Από τότε έχει δημιουργήσει με τα άλλα κορίτσια μια επιλεκτική οικογένεια. Και όσο για γάμο και παιδιά; «Δεν το θέλω», λέει. Δεν μπορεί να φανταστεί τον εαυτό της με έναν άνδρα. «Ο δρόμος που διάλεξα δεν είναι εύκολος. Πάντα θα υποφέρω όταν αφηγούμαι την ιστορία μου. Αλλά αν κανείς δεν γνωρίζει τι συμβαίνει, τίποτα δεν θα αλλάξει». **mc**